

Mlado Jutro

Štev. 1

Nedelja, 1. januarja

1933

Tone Gaspari:

Noč

Daleč v Tihi dolini je stala ob robu gozda lesena koč drvarja Gabra in njegove žene. Gaber je podiral v gozdu mogočna drevesa, žena je gospodinjila doma in na vrtu. Mirno in zadovoljno so minevali dnevi v Tihi dolini. Sredi doline je tekel potok, ki je zvalil že marsikoga v veliki svet. Dr-

ter skrivnostno razodela: »Čez osem let naj Tinček in Jerica nekaj čudnega doživita!«

Tinček in Jerica sta rastle kakor dve roži. Sok s kozjim mlekom jima je prav teknil. Lica sta imela rdeča in kakor mehur polna.

Ko sta shodila in zgovorila, sta se

var in njegova žena pa sta bila s svojim domom srečna.

Kmalu se je sreča še povečala. Bog je podaril drvarju in ženi dvojčka: dečka in deklico. Krstili so ju za Tinčka in Jerico.

Tretjo noč, ko je luna sijala na spečo drvarjevo družino, so tiho prišle k otrokom sojenice in rojenice. Prva sojenica je želela: »Dvojčka naj bosta zmerom zdrava!« Druga je sodila: »Postaneta naj bistrourma in dobrega srca!« Tretja pa je prekrizala žarek lune

igrala na travniku. V jasnih večerih sta sedela s starši na leseni klopi pred kočjo. Toda nista nič kaj rada poslušala tistih pomemnkov očeta in matere. Gledala sta do daljnih višav in se pogovarjala o zlatih zvezdah. Oče sam se je čudil, ko ju je časih skrivaj opazoval, kako sta še iz posteljice zrla skozi okno.

Dvojčka sta doraščala. Očeta in mater je zaskrbelo, ker sta postala otroka tiha in mirna. Prej nista bila taka. Tudi jed jima ni več tako dišala. Izpraševala

sta ju, kaj in kako, toda nobena beseda ni pomagala.

Minilo je osem let, odkar sta se Tinček in Jerica rodila.

Naslednje jutro je bilo tako čisto in svetlo, kakor bi bilo umito. Vendar se ga Tinček in Jerica nista nič kaj veselila. Sedela sta ves dan zamišljena pred vrto in zrla pred se.

Komaj se je zvečerilo, je mati spravila otroka takoj v posteljico. Zdelo se ji je, da sta bolna. Tudi oče je nato legel. In kmalu je vso kočo premagal trd spanec.

Tedaj se je v dolini utrgala izmed brez bela megla. Vedno bolj je rastla. Razširila se je čez vso dolino. Iz te megle je počasi vstala črnolasa deklica. Ogrnjena je bila v tenek, temen plašč, ki je bil poln jasnih pik. Iztegnila je desnico proti dolini.

Daleč na obzorju se je prikazala velika, ognjena krogla: vzhajala je luna. Počasi se je dvigala vedno više, vedno više. Ko je bila nasproti drvarjevi koči, je vsa blede in hladna pogledala skozi okno. Svetel trak je padel preko spečih obrazov Tinčka in Jerice.

V blede svetlobi se je približala črnolaska h koči in stopila rahlo k odprtemu oknu. Zašepetala je: »Vstanita otroka! Z menoj pojdetal.« V spanju sta se dvignila Tinček in Jerica. Šla sta z zaprtimi očmi do okna, kjer jima je ponudila črnolaska roke in ju dvignila.

Otroka sta odprla oči. Videla sta baje no svetlobo, pa nista vedela, kaj se z njima godi. Črnolaska ju je kakor peresci naslonila v svoje mehko naročje ter ju pogrnila s prozorno haljo. Obe ma se je zdelo, da dremljeta in sanjata, vkljub temu, da sta imela oči odprte.

Tik pred njima se je tedaj zazibal bel oblaček, podoben veliki školjki. Črnolaska je pritisnila k sebi otroka in sedla v oblaček:

»Kam?« je vprašala Jerica, omamljena od začudenja.

»V višave! K zvezdam v vas!«

Sam se je začel premikati oblaček. V začetku se je zibal po luninem žarku. Vse nebo se je svetilo kakor velikansko zrcalo; v njem so se ogledovale v višavah plameneče zvezde.

Tinček in Jerica sta zagledala skozi prozorno haljo pod seboj najprej domači gozd. Bil je že prav majhen. Vide-la sta, kako se potaplja vsa dolina v globočino, kakor bi se pogrezala v brez-dno. Čudila sta se. Izgubljale so se najvišje gore. Potoka v Tihi dolini ni bilo več. (Dolje prihodnjo nedeljo)

Pavel Golik

Lz pravljice »Srce igračka«

Velika punčka

O nismo ne brezčutne lutke iz voska in pestrega blaga, imamo sestrške občutke do vsakega, ki rad nas ima.

Postanka našega zakoni vas verajo, da smo mrtvé. Ne. Kdor ljubeče k nam se skloni, ljubeče damo mu srcé.

Nanj čakamo potrpežljive, ki se ob nas ves razvedri. Kdor nas ne ljubi, zanj nežive ostanemo do konca dni.

Kadar od radosti vriskaje se igrača z nami sestra, brat, presrečne smo. Ah, kaj je slaja ko čisto srečo darovat.

Če pa uboščka želja žene k nam in zaman si nas želi, smehljamo se, kot narejene smo, a srcé nam krvavi.

Me rade bi v uboge roke prezrtih in preganjanih, med revne, užaljene otroke. Same ne moremo do njih.

Usoda naša je prekruta, prodajajo nas za denar kot da smo res stvari brez čuta. Ah, dajte nas uboščkom v dar!

Lev N. Tolstoj:

Dediščina

Neki oče je imel dvoje sinov. Rekel jima je: »Kadar bom umrl — razdeli-ta si moje premoženje; vsak naj dobi polovico.« Ko je oče umrl, sinova ni-sta mogla brez spora razdeliti dedi-ščine. Šla sta k sosedu, naj razsodi on. Sosed ju je vprašal: »Kako vama je velel razdeliti oče?« Povedala sta: »Velel nama je razpoloviti delež.« In sosed jima je dejal: »Torej, raztrgaj-ta vse platno v dve polovici, razbijta na polovico sleherno posodo in prese-kašta na polovico vso živino.«

Brata sta poslušala soseda in nič k-ma ni ostalo. Lz ruščine B. 2.

Danilo Gorinšek:

Novo leto

Leto novo, leto mlado
staro zdaj smo pokopali,
ž njim nadloge vse in reve,
ki smo lani jih prestali.
Leto novo, leto mlado
z Bogom ga sedaj začnimo:
če nam križ bo naložilo,
voljno v Bogu ga nosimo!
Leto novo, leto mlado
makar kakršno že bilo,
no, poslednje nam izteče.
pokoj večni bo plačilo.

Javanska pravljica

Radja Bakka, knez Mendang-Kemula-na, se je razjezil nad hčerko Sakiro, ker ni hotela vzeti nikogar drugega, kakor Djaka Bandunga, sina stare čarovnice, ki se je hlinila, da je pobožna puščavnica. Tako jezen je bil radja Bakka na Sakiro, da jo je pregnal v oddaljen kraj. Tjakaj je torej princesa nekega dne odšla. Spremljali sta jo dve služabnici, ki sta nosili statve, zakaj

princesa bi morala stikati vse platno za starše in za državne veljake. Šele ko bi stikala vso to platno, bi se smela vrniti v domovino.

A princesa Sakira ni hotela tkati. Drugega ni delala, le čakala je. Mislila je, da pride Djaka Bandung in jo reši.

Ko pa je princesa neprestano le vsa zamišljena sedela in čakala, sta začeli služabnici zmajevati in spodbujati gospodarico, naj tke. »Tkejte vendar, o tkejte vendar, princesa!« sta jo rotili. »Saj je vaš oče, naš knez, tako zapovedal. Če ne boste tkali, princesa, vas bodo gotovo še huje kaznovali.«

A Sakira ni ni poslušala in se ni brigala za statve.

Ko sta jo nekega dne ženi spet nagovarjali, naj tke, se je princesa tako razjezila, da je zgrabila svoj čolnček in z njim udarila po zvestih služabnicah. Od tega dne je postajala Sakira čedalje bolj hudobna. Kmalu so jo imenovali »hudobno tkaiko«.

Djaka Bandung je slišal, da je oče pregnal princeso Sakiro in da jo imenujejo hudobno tkaiko, pa ni mogel verjeti, da bi se bila prej tako dobra in ljubezniva Sakira nenadno tako izpremenila. Mislil si je, da je pač v pregnanstvu postala nekoliko zagrenjena. Zaprošil je pri knezu avdijenco, in ko jo je dosegel, je skušal pregovoriti jeznega očeta, da bi hčerko spet milostno sprejel. Ponudil se je, da pojde zato on, Djaka Bandung, v prognanstvo, kamorkoli bi ga knez poslal. Kneza je ganila njegova požrtvovalnost in je rekel Djaki Bandungu: »Pregnal te ne bom, kajti ta kazen je le za knežje otroke, a dovolim ti, da greš v Tjelago in se poročiš s princeso, če moreš v eni noči zgraditi celo nagrobno svetišče. Če pa tega ne zmoreš, ne boš videl princese Sakire nikdar več.«

Mladi mož je pač sprevedel, da je nemogoče, zgraditi v eni noči svetišče, pa če tudi le nagrobno, in se je ves potrt vrnil v gozd ter potožil materi svojo žalost. A stara čarovnica mu je znala svetovati: »Začni z delom takoj ko zaide sonce in dokler zidaš, ne poslušaj ničesar, niti se ne ozri, kajti ako to narediš, boš nesrečen.«

Djaka Bandung se je zahvalil materi za dober nasvet in še isti dan, takoj po sončnem zahodu, je začel graditi nagrobno svetišče. Storil je točno tako, kakor mu je mati velela, pridno je delal in ni pazil na nič drugega. Ko pa je bilo svetišče že skoraj gotovo, so začele ženske v okoliških vaseh točeti riž, znak da je dan blizu. Djaka Bandung se je prestrašil nenadnega šuma in se ozrl. V tem hipu se je svetišče z velikim hrupom podrlo.

Ko je ob zori prišel knez, mu je ubogi mladenič žalosten pokazal razvalino in tiho rekel: »Vidite, knez, svetišče je razdrto, in vendar sem ga že skoraj dokončal.« Globoko se je poklonil knezu in hotel oditi, knez pa ga je zadržal. »Vidim tvojo dobro voljo,« je rekel, »in zato ti hočem dati še eno priliko. Pojdi jutri pred zoro, preoblečen v berača v Tjelago k princesini hiši in zaprosi za prenočišče. Opazuj jo sedem dni in se-

dem noči, in ako jo tedaj še hočeš za ženo, se smeš vrniti z njo.»

Djaka Bandung je komaj dočakal zore. Dolgo pred vzhodom sonca je zajahal konja in odjahal na kraj, ker je prebivala princesa. Ko pa je prišel tja in je princesa Sakira zagledala berača, ki je milo prosil za prenošiče, ga je napodila z jeznimi besedami. In ko je berač rekel, da ima dolgo pot za sabo, in da od prejšnjega dne ni ničesar zavžil, je zagnala čolnček vanj in ga opsovala z nečistim psom.

Tako je spoznal Djaka Bandung, kako hudobna je postala princesa, in ko jo je opazoval dva dni in dve noči, je uvidel, da taka hudobna coprnica ne more nikdar postati njegova žena. A še ni izgubil upanja. Hotel jo je opazovati še enkrat. Zato je zlezel drugi dan, ko se je princesa sprehajala po vrtu, na visoko drevo v bližini sobe, kjer sta Sakirini služabnici sedeli in tkali.

Ko je princesa kmalu nato stopila v sobo, je videl Djaka Bandung skozi odprta vrata njen obraz, ki je bil še hudobnejši in krutejši, kakor prejšnje dni. Bil je obraz grde stare čarovnice. Iztrgala je eni služabnici čolnček in udarila z njim ubogo žensko tako, da je zakričala od bolečin.

Ne, si je mislil Djaka Bandung, te ne maram za ženo. Še isti dan se je vrnil domov. Tedaj ga je poklical knez, ki je izvedel za njegovo vrnitev in ga vprašal: »No, zakaj si se že vrnil?« Djaka Bandung je, čeprav trepetajoč, odgovoril: »Nisem vam mogel privedi princese, knez, kajti vaša prej tako lepa in ljubezniva hčerka je postala grda, trdosrčna čarovnica.«

Knez se ni prav nič razjezil, le rekel je: »I torej moja hči je postala čarovnica? No, tedaj naj pa še po smrti opravlja čarovniško delo. Še v grobu naj uke pajčevino in obleko iz alana-alanga.«

In tako se je zgodilo. Ko je hudobna princesa umrla za gobavostjo, so jo pokopali s čolnčkom vred. A ni našla miru v grobu. Podnevi je morala tkati pajčevino, ponoči pa obleko iz alana-alanga, ki je ne more nikoli dokončati.

Še danes pravijo domačini, če slišijo ponoči frfotanje netopirja: »Poslušajte, hudobna tkalka spet tke svojo obleko iz alana-alanga.«

Miš in vrabec

Ruska pravljica

Nekoč se snideta miš in vrabec in se pogovarjata. Miš reče vrabcu:

»Vrabec, začniva se pripravljati na setev!«

»Začniva.«

»A kaj bova posejala?«

»Pa bodi repo, samo ne posejva je pregosto, ne prereditko.«

In posadita repo.

Pride jesen. Repo je bilo treba spraviti s polja. Pa pravi miš:

»Vrabec, kaj si vzameš?«

»Ne vem.«

»Ti si vzemi zgornji del, a jaz si vzamem spodnjega!«

»Dobro.«

Pa poseka miš od repe perje in si vzame repo.

Pride zima. Miš teka okoli sira, a vrabec je komaj še živ. Ko preživita zimo, pride pomlad. Spet se snideta.

»Vrabec!«

»Kaj bo dobrega?«

»Ali se bova pripravila na setev?«

»Pripraviva se.«

»A kaj pa bova posejala?«

»Bodi pšenico.«

In skupno zorjeta polje ter posejeta pšenico. Pride čas žetve. Ko se snideta, se posvetujeta.

Miš pravi: Lani sem imela spodnje dele, letos pa so vršički moj!«

Vrabcu je tako prav. Miš pogrize lepo klasje in ga skrije v luknjo. Vrabcu ostane slama. Spet prezimujeta. Miš gloda žrnje in se debeli. Vrabec je komaj še živ. Pa spet pride pomlad.

»Vrabec!«

»Kaj bo lepega?«

»Ali bova pripravila polje?«

»Ne, letos ga ne bova pripravila!«

»Zakaj ne?«

»Osleparila si me! Bojevala se bo-
vala!»

In miš pokliče na pomoč četveronož-
ce, vrabec pa skliče ptice. Nastane ve-
lika bitka. Vendar v tej bitki nihče ne
zmaga: ne ena ne druga stranka. Miš-
ja družina se prestraši, zbeži in se
vsa skriva v svojih luknjah. Gavran —
strogi sodnik — pa jim krivice nikdar
ne odpustil!

Učite se tujih jezikov

Učite se tujih jezikov, drugače se
vam bo nemara kdaj tako zgodilo ka-
kor Amerikancu Benjaminu Franklinu.
Franklin ni bil le izumitelj strelovoda,
bil je tudi eden najuglednejših ameri-
ških državnikov 18. stoletja. Ko so
Američani pri neki priložnosti nujno
potrebovali nekoga, ki bi o važni zade-
vi poročal francoski vladi, so za ta po-
sel izvolili Benjaminu Franklina, ki se
jim je zdel najbolj primeren. Stvar je
imela samo en zadržek: Franklin ni
bil večer francoščine, vendar pa je upal,
da bo v Franciji hitro dobil potrebno
vajo.

Tako je odpotoval v Pariz, vendar
se ni mogel tako hitro priučiti jeziku,
kakor je bil pričakoval in čez nekaj
tednov se je moral udeležiti važne se-
je. Naprosil je neko znancko, da ga je
spremila tja in sklenil je bil, da bo plo-
skal govorniku, kadar bo gospa ploska-
la, da se bo zasmeljal, kadar se bo go-
spa zasmejala in da tako občinstvo ne
bo moglo zapaziti, da ne razume fran-
coskega jezika. Toda napravil je bil
račun brez govornika. Govornik se je
zelo razveselil znamenitega ameriškega
gosta in je govoril le o njem in o
njegovih vrlinah. Seveda se je znancka
Benjaminu Franklina zelo veselila tega
govora in je navdušeno ploskala.
Franklin pa je tudi ploskal kakor obse-
den in navzoči se niso malo čudili, s
kakšno vnemo si ameriški državnik
tam hvalo poje!

Daniilo Gorinšek:

Zimska pesem

Pada, pada, snežec pada
na premrto polje,
Majdica ima ga rada,
to je zlate volje —
Pada Majda v beli snežec,
— ko da bil bi volna;
o ti Majdica, in zima
zadovoljstva polna!

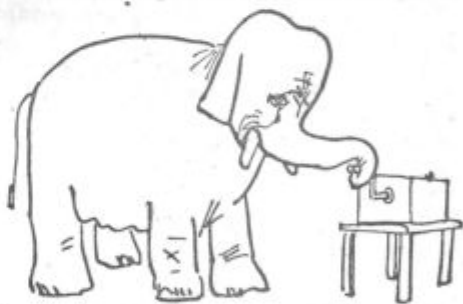
Slon in komar

V nekem mestu je živel star slon.
Doživel je morda že dve sto let. V
vsej okolici so bili starejši od njega
samo še gavran, papiga in gad.

V mladih letih je bil slon v cirkusu.
Tam je hodil po vrvi in po stekleni-
cah, stopal in postavljal se je na zad-
nje noge in igral na lajno. Svirati pa
je znal eno samo pesem: pesem o
čižku, ki sicer ni bila vesela, pa mu je
bila edina všeč. Začenjala se je tako-
le: »Do-mi-do-mi-fa-mi-re.«

Slonov prijatelj je bil komar.

Živel je v predmestju, ščipal je ži-
vali in zveri ter jim puščal kri. Tudi je
komar ljubil glasbo. Kakor hitro je za-

igral slon svojo pesem o čižku, je ko-
mar priletel in sedel na lajno. Tam na
lajni je sedel in poslušal.

»Čížek, čižek, kje si bil? ... Kje si
bil? ...«

In obadva, slon in komar, sta jokala.

Nekega dne je komar spet priletel k
slonu. Govorila sta o tem in onem,
pomenkovala sta se o vseh mogočih
rečeh, klepetala sta o volu, noju in
velblodu. Pa reče komar slonu: »Sta-
rec, zaigraj mi kaj! Rad bi te poslu-
šal.«

Slonu so se oči skoro zalesketale,
kakor da bi komaj čakal na komarje-
ve besede. Z rilcem je prijel lajino
kljuko in zaigral pesem o čižku. Po-
magal mu je še kamarček, ki je zraven

piskal in pripeval s tankim glasom:
»Čížek, čížek, kje si bil?«

Te pesmi slon ni mogel nikdar igrati brez solznih oči. In ko je jokal slon, je jokal tudi komar, pri tem pa je lezel polajni bliže in bliže slonu, da bi bolje slišal pesem. Ali ko je tedaj slon nar-enkrat vzdihnil in pri tem potegnil z rilcem zrak vase, — je potegnil vase tudi prijatelja komarja.

Pesmi je bilo konec.

Slon se je razjezil. Podrl je kar celo drevo. Prevrnil je hišo in jo razdejal. Tulil je tako, da je zbudil vse mesto. Toda komarja ni mogel izslediti in ga najti. Šele drugega dne ga je izkihnili iz rila ... Pa kaj je to pomagalo?

Komar je bil mrtev in se še z nožico ni ganil.

Iz prirode

Zakaj ribe pozimi ne zmrznejo.

Če si pustil pozimi z vodo napolnjeno steklenico čez noč na oknu, se ti je morda zgodilo, da si dobil zjutraj na oknu samo še nekaj razbitih koščkov stekla. Voda, ki je zamrznila, je steklenico razgnala.

Skoraj vse snovi, ki jih poznamo, so v trdnem stanju težje kakor v tekočem. Ko ste na Silvestrov večer ulivali svinec, ste gotovo opazili, kako so kosci, ki ste jih vrgli v že raztopljeni svinec, potonili.

Skoro vse snovi imajo tudi to svojstvo, da zavzemajo v trdnem stanju manj prostora kakor v tekočem. Če vzamemo lonce tekočega kleja in ga postavimo na hladno, bomo po pokanju med strjevanjem sami opazili, da se krči, polka in v loncu lušči od sten.

Voda pa je izjema. V trdnem stanju — torej v obliki ledu — je lažja kakor v tekočem. Zato plava tudi led po vrhu vode, ne pa na dnu.

Voda se tudi pri prehajanju iz tekočega v trdno stanje ne krči kot druge snovi, ampak se še celo precej raztegne. Iz desetih delov vode nastane enajst delov ledu. Zato tudi raznese pri zmrzovanju polne steklene posode.

Ko začne pozno jesen zmrzovati, zagledamo časih ob robu jezer suličaste ledene jezike, ki padejo v globino. To so prav taki ledeni kristali, kakor jih poznamo na oknih pod imenom »ledene rože«. Če se namreč voda ohladi, se začne namreč pri 4 stopinjah Celzija plast za plastjo poorezati proti dnu — pri 4 stopinjah Celzija je namreč voda najgostejša — dokler ne dobi voda te

temperature. Če pa se voda na površini še bolj shladi, ne postane več težja, ampak se začne spet širiti, dokler pri 0 stopinjah ne zmrzne v led, ki plava na njeni površini. Led postane tako močan, da pri dalj časa trajajočem mrazu nosi človeka. Pozimi lahko hodimo čez jezera in ribnike in se na njih drsamo, časih pa prevažajo celo obložene voze.

Kaj pa delajo ribe pod ledeno skorjo? Ali zmrznejo? Ali se zaduše? Ne! Ribe žive še dalje. Voda v globini, ki ima 4 stopinje Celzija je zaradi svoje gostote zdrknila na dno in se tam zbrala. Tja so prišle tudi ribe. Ker ne črpa jo kistka, ki ga potrebujejo za dihanje iz zraka kakor ljudje in živali, ampak ga s pomočjo škrg sesajo iz vode, kjer ga je zanje dovolj, prežive prav lahko tudi vso zimo pod ledom.

Če je mraz le prehud, vsekajo skrbni ribiči iz previdnosti v led nekaj lukonj, da bi se ribe lahko navžile zraka, če bi jim morda kisika v vodi primanjkovalo.

Zato je torej tako zelo važno, da je voda trdnem stanju lažja kakor v tekočem in da je pri 4 stopinjah Celzija najgostejša. Kakor povsod drugje, vimo tudi tu, kako pameten gospodar je mati priroda.

Šole za male

Težko izpolnljivo

Mati k svojemu neugnanemu sinu:

»Nič drugega bi ne želela, samo da bi bil oče enkrat zvečer doma, da bi videl, kako nespodoben in poreden si, kadar je z doma.«

✱

Pavel pride iz šole in pravi:

»Oče, danes mi je rekel učitelj: Tvoji starši bi bili lahko ponosni, da imajo takega sina kakor si ti!«

»Kaj? To je učitelj res rekel?«

»Res, dobesedno tako, in potem je dodal: »To mi prevedi v francoščino.«

✱

Pavel vpraša očeta:

»Oče, zakaj pa prav za prav govore samo o materinskem jeziku?«

»No, zato, ker oče pač ne pride do besede.«

✱

Triletni Tinček gre z mamico na postajo.

»Mamica, kdaj pride vlak?«

»Čez eno minuto!« odgovori mamica.

»Mamica, koliko časa bo še to?«

Natečaj za pridne Jutrovčke!

Kakor lani, tako bomo tudi letos razpisali vsak mesec nov natečaj. Mladi pisatelji in pisateljice bodo imeli torej dovolj prilike, da pokažejo, kaj znajo. Dobre spise bomo objavili, najboljše pa nagradili z lepimi knjižnimi darili.

To pot nam boste povedali kaj o svojih prijateljih in prijateljicah. Gotovo ima vsak izmed vas tovariša ali tovarišico, ki ju ima posebno rad. Povedali nam boste, zakaj ste se oklenili prav tega tovariša ali tovarišice in kaj vam je na njem — ali na nji — posebno ljubo.

Novi natečaj ima torej naslov:

»Zakaj mi je moj prijatelj (moja prijateljica) tako drag (tako draga)?«

Morda nam poveste tudi kak doživljaj iz svojega prijateljstva. Odgovore pošljite na naslov: **Uredništvo »Mladega Jutra«** v Ljubljani. Pišite s črnilom, čedno in razločno. Spisi morajo biti kratki in jedrnat.

Pet najboljših dopisov bomo nagradili. Torej — pogumno in veselo — na delo!

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Za spretno roko

Kako si napraviš slona

Naberi nekaj kostanjev, ki jih boš potreboval, da si napraviš iz njih slona. Glava in trup sta iz dveh kostanjev. Zveži jih z dvema prirotenima palčicama. Rilec, dolge zobe in rep napraviš iz bezgovega stržena in vse

troje zalepiš v luknjo, ki si jo v kostanju izdolbel. Oči izpraskaš z nožičkom. Ušesa napraviš tako, da jih vrežeš v kostani in potem skorjo zakriviš. Tudi noge napraviš iz stržena in jih pritrdiš z bucikami ob trupu. In potem je slon tak, kakršen mora biti.

★

Kako si napraviš sam igračko

»Jo-jo«

Jo-jo igrajo danes vsi otroci in odrasli. Se v šolah ponekod učenci med odmori tekmujejo, kdo ga bolje igra. Ker ta igra ni draga (stane samo nekaj di-

narjev), si jo lahko vsakdo kupi, kdor pa je pameten, si jo sam napravi. Poslušaj, kako!

Vzemi dva gumba, kakršne vidiš na sliknjah. Pazi, da sta oba enaka. Potem izreži dva kroga s premerom 10

centimetrov iz močne lepenke. Na sredo vsake lepenke položi gumb in zaznamuj na lepenki natanko gumbove luknje. Luknje prevrtaj in sešij gumba in lepenki tako, da sta gumba v sredi in lepenki ob straneh. Če naviješ na sredi med gumbama močno vrstico, imaš najlepši »jo-jo«.

Dosti zabave — in pišite, kako se vam je igranje posrečilo!

Bumček – razbojnik z grabljami

To je pa sosédova punčka Dobrojédova, tanko vgrizne, kadar zine – Bumčku se cedijo sline...

Grde fant ima razvade, punčko z grábljami napade – cel razbojnik malopriden punčki jábolka zaviden...

V grozi dete je zbežálo, jábolko pa je ostalo, teče, teče drobna reva, Bumček meni: »To je šleval«

»Res grdo sem jo napadel, jábolko sem ji ukradel. Ali kdor prerad se plaši, starih grabelj se ustraši...«

Kvadrat I

1	2	3	4
a	v	e	t
2	v		
3	e		
4	t		

1.—2. del živalskega telesa. 3. moško krstno ime. 4. mladič domačje živali.

Dopolnjevalka

I
—ak
—ak
—ak
II

Vstavi namesto črtic črke, da dobiš od I—II ime narodne jedi.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 16 zlogov: baj-buh-cen-dar-e-ja-jet-lo-o-pih-ru-sli-ta-tre-va-veš 8 besedi: 1. ležišče prebavnih organov. 2. delavec. 3. Borno bivališče. 4. žitarica. 5. del opreme za ravnanje vprežene živine. 6. upognjena palica za ribiško mrežo. 7. priprava za krmljenje živine. 8. pesnik, katerih začetne črke in končne črke dajejo imeni dveh industrijskih krajev ob Savi.

Uganke

1. Kdo bñje brez rok? Sroce
2. Kdo vse sliši, pa ni nič? Uho.
3. Katere škarje ne režeje? Rakove.